

Норфервілль

Франк Тільє

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Оляна Чередниченко

© Видавничий дім «Фабула». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Пролог

1996

Останній келих вочевидь був зайвий, але сп'яніння огорнуло Леону м'яким і ніжним коконом, з якого їй не хотілося виринати. Її подруга Мая, що сиділа поруч, уже давно перетнула цю межу. Вуста дівчини лисніли від мішанини кленового сиропу, червоного вина та горілки, а голова її кивала в такт північноамериканській музиці, що лунала в залі. Невдовзі вона вже буде в такому стані, що краще їй не показуватися батькам на очі. Леона цмокнула в губи юнака, що сидів праворуч від неї. Його звали Тодд.

— Ми з Маєю вже підемо.

Тодд не запропонував їх відвезти — він був надто зайнятий випивкою з друзями. Адже занять у них завтра не було, а вечір тільки починався.

Леона підвелася, надягла своє зимове пальто, важезне, мов куленепробивний жилет, шапку, рукавички на підкладці зі шкіри лося, і поторсала подругу:

— Ходімо, Має! Нам пора повертатися додому.

«Віхола» була, без сумніву, найстаромоднішим баром у всьому Квебеку: на стінах висіли фотографії мандрівників у фетрових капелюхах, над барною стійкою красувалися прикріплені роги північного оленя, у залі стояли кольорові столи 1970-х років. Але в Норфєрвїллі «Віхола» залишалася одним із нечисленних місць, де можна принаймні ненадовго втекти від нудьги. Тут збиралися гірники компанії Iron North Company, які мешкали в бараках, білі містяни, а також нечисленні корінні жителі інну{2} з резервації Папакассік, причому, як правило, не контактували між собою, наскільки це можливо. Незважаючи на все це, регулярно розгорялися сутички, що підживлювалися ненавистю, яка налічувала понад століття, відтоді як на кордоні між провінціями

Квебек та Ньюфаундленд і Лабрадор місіонери з Півдня відкрили колосальні родовища заліза. Тоді вони вторглися на землі індіанців, привізши з собою велику кількість вибухівки й важкої техніки. Норфєрвїль здавався осередком насильства, ніби виріс із самих глибин Пекла.

Дві шістнадцятирічні дівчини від народження мали кригу в жилах, тому їм не було надто холодно, коли вони вийшли з закладу. Хоча температура надворі була мінус шість градусів. Того березневого вечора ліхтарі випромінювали помаранчеве світло на товстий шар снігу. За годину до опівночі центральна вулиця міста скидалася на стару декорацію до фільму жахів. Один за одним стояли похмурі магазини з блідими фасадами, між якими розкинулися великі порожні простори — треба сказати, що тут не бракувало місця для забудови. Порожній похмурий Норфєрвїль у всій своїй красі. Тут будь-якої миті можна побачити бурого ведмедя, що ховається між двома сміттєвими баками.

Життя, якщо його можна так назвати, відновлювалося лише о шостій годині ранку із шумом снігоприбиральних машин, потім о сьомій тридцять відчинялася продуктова крамниця «Магазинчик на розі», а за нею — автомайстерня «Відремонтуємо все» і господарський магазин «У Джона», де можна знайти майже все. День за днем нескінченно повторювався той самий сценарій. Навіть якби Земля перестала обертатися, місцеві жителі навряд чи це помітили б.

Трохи далі дорогою розташовувалася школа Непорочної Діви Марії. Дві подруги ходили до цієї школи з самого дитинства і зараз навчалися у випускному класі. Якщо вони захочуть здобувати освіту далі, то невдовзі їм доведеться поїхати навчатися до загальноосвітнього та професійного коледжу до найближчого міста — Септ-Іль. Утім, тут, у найпівнічнішому містечку Квебеку й одному з найвіддаленіших куточків планети, саме поняття

наближеності досить відносно: до Септ-Іля вісімсот кілометрів, і щоб дістатися туди, треба проїхати тринадцять годин єдиним потягом, який за нормальних умов курсував двічі на тиждень. Звичайно, тут працював крихітний аеропорт, але квитки надзвичайно дорогі, а невеликі літаки, які могли тут приземлятися, були зарезервовані для перевезень гірників — це називалося «fly-in fly-out». До Норфєрвїлля не вела жодна дорога. Жодна дорога не давала можливості виїхати звідси. Це містечко було мов похмура в'язниця посеред тайги.

Мая, за походженням інну, не мала жодного шансу покинути цю глухомань — її безробітні батьки ледве зводили кінці з кінцями, навіть не думаючи покинути землі своїх предків. Леона ж, яка народилася в сім'ї білого батька та матері — аборигенки з резервації, хотіла вивчати морську біологію. Якось дівчина побачила репортаж про китів та білук у Тадуссаку{3}, і відтоді мріяла провести решту свого життя на річці Святого Лаврентія чи десь посеред Атлантичного океану серед цих великих ссавців. Леонин батько, який працював в Iron North Company, отримував удвічі більше, ніж заробляв би на будь-якій іншій роботі. Тож він міг би забезпечити їй прекрасне життя. А прекрасно воно складеться, тільки якщо це буде якомога далі звідси.

Дівчата пройшли повз католицьку церкву, далі — через пустир, оповитий темрявою. Леона хвилювалася за свою подругу. Останнім часом Мая дедалі частіше напивалася, але ще більше Леону непокоїла її залежність від наркотиків. У резервації Папакассік, розташований в найпівнічнішій частині Норфєрвїлля на березі озера Рідж, ходили різноманітні чутки. Подруга потрапила в дуже погану компанію. Леона знала, що Мая водить дружбу з горезвісним Сідом Нікаму, який тероризував усю школу. Якщо вона залишиться жити в Норфєрвїллі, що з нею станеться далі? Рудник забезпечував роботою частину місцевих жителів, але цього було недостатньо. До

того ж, залізорудна промисловість стала не такою прибутковою, як була раніше. А мисливство та рибальство не могли прогодувати дев'ятсот родин місцевої громади. Багато хто з них уже звикли байдикувати й жити на утриманні, геть втративши відчуття реальності завдяки державній соціальній допомозі.

Ні Леона, ні Мая не помітили небезпеки, що підкрадалася до них ззаду. Постаті з'явилися зненацька, наче сірі вовки, що переслідують здобич — і дівчата не встигли навіть зойкнути. Мить — і на голови їм натягнули каптури, зімкнули у залізних обіймах та відірвали від землі.

— Якщо закричите, ми вас повбиваємо! Огидні червонопикі шльондри!

Руки, стиснуті навколо ребер, немов сталеві обручі, не давали Леоні закричати. Вона відчула, як Мая важко зітхнула і почала стогнати, коли їх заштовхали на заднє сидіння автомобіля. З обох боків їх притиснули тіла.

— Чого вам від нас треба? — тремтячи, запитала Леона.

— Просто хочемо допомогти вам протверезіти.

Чоловік шепотів — можливо, щоб його не впізнали за голосом. Коли машина рушила, Леона потягнулася до руки своєї подруги в рукавичці. Увімкнули радіо. Там лунала пісня Марка Габріеля «Indigène». Весела, життєрадісна, вона була абсолютно несумісна з тим кошмаром, який вони переживали.

Допомогти їм протверезіти? Але куди їх везуть? У салоні ставало дедалі спекотніше, запахи тіл, алкоголю та сигарет змішувалися, викликаючи нудоту. Судячи з грюкання дверима, їх було троє. Леона чула уривчасте дихання чоловіка, що притиснувся до неї. Схоже, він теж пив і кутив, його важкий подих викликав у неї блювотні позиви. У неї стислося в животі, коли вона почула звук застіжки-блискавки на куртці і відчула, як чиясь шорстка рука пролізла під флісову кофту й опинилася на її грудях. Їй хотілося

заволати щосили. Але з рота не вихопилося жодного звуку.

— Ось так... Добре... Справжня маленька дикунка. До того ж, і з себе нічогенька така.

— Я не дикунка. Мій батько — керівник виробництва в Iron North Co...

— Твоєму татові годилося б краще стежити за тобою, а не дозволяти так пізно гуляти містом.

Звідусіль долинали шепотіння, схоже на шурхіт зім'ятого паперу. Автівку дедалі дужче трясло й заносило на поворотах — водій, мабуть, любив дрифтувати. Вони вже виїхали з міста, певно, звернули на ґрунтовку, бо крім дороги до копальні та кількох стежок, що губилися в хащах, довкола не було нічого — лише озера й вкриті деревами пагорби, які тягнулися сотнями кілометрів аж до Гудзоної затоки чи Лабрадорського моря, далеко на самісінькій півночі.

Нарешті двигун затих. Їх витягли з машини, змусили стати на коліна в снігу. Їм насунули балаклави трохи нижче носа, так що вони майже нічого не бачили. Крізь вовну Леона все ж уловлювала жовте світло фар, які були скеровані прямо на їхні обличчя.

— А тепер ви нам відсмокчете. Якщо котрась із вас намагатиметься вкусити або додумається хитрувати, ми вас тут і покинемо, без одягу та взуття.

З них так різко зняли куртки й рукавички, що Леона впала, вдарившись долонями об землю. Холод хижо пронизав кінчики пальців. Мая плакала. У Леони м'язи обличчя так зсудомило, що їй довелося розтиснути щелепи. Колись мама казала їй, що тіло може перебувати в одному місці, а душа — в іншому. Достатньо лише заплющити очі й дозволити, щоб тебе вели духи, які мешкають у тваринах, воді, деревах, скелях і вітрі. Тоді дівчинка згадувала про куріпку, яка іноді співала біля її будинку, про сріблястого лосося, який виблискував лускою в озері Вуд, де вона рибалила з дідусем.

Але все це були тільки небилиці з індіанських легенд.

Ніщо не змогло б змусити її забути це важке дихання звіра над головою, цей запах сечі, ці огидні штуки, які по черзі запихали їй до рота, так що іноді вона захлиналася, спльовувала і знову виконувала їхні вказівки. Кожна сльоза, що скочувалася по її щоках, викликала відчуття внутрішнього печіння, ніби її розривали на шматки.

Закінчивши свою справу, чоловіки штовхнули їх у сніг і здерли з них балаклави.

— Хоч слово про це скажете чи підете в поліцію — ми по вас знову повернемося. Ми знаємо, де ви живете. Ви, ваші матері, ваші сестри. У нас є вуха всюди, наші очі бачать усе. Кляті дикунки.

Потім чоловік нахилився до Леони і ще раз прошепотів їй на вухо:

— Кляті дикунки.

Це були його останні слова. Разом зі своїми спільниками він побіг до машини, їхні фігури було неможливо розгледіти у сліпучому світлі фар. Через кілька секунд великий пікап розвернувся і зник, а гарчання двигуна поступово стихло в безмежній чорній темноті Далекої Півночі.

Леона лежала на землі, непорушна, закоцюбла. Здавалося, вона ніколи більше не зможе підвестися. Перевернулася на живіт, набрала снігу в рот, закричала від різкого холоду й печіння кристалів на язика, але це все було дрібницями порівняно з тим, що вона тільки-но пережила. Їй здавалося, ніби вона випльовує гострі леза, але вона повторювала це, ніби караючи себе, завдаючи собі болю, і в той самий час очищаючись. Смак попри все залишався. Він закарбувався в її душі. Назавжди.

— Нам треба рухатися, Леоно, інакше загинемо.

Це Мая в непроглядній темряві торсала її. Кров уже відступала від їхніх рук і ніг, відтікаючи до життєво важливих органів. Їхні тіла поступово переходили в режим виживання. З ясен Леони сочилася

кров, а губи були вкриті порізами від крижаних уламків. Мая швидко накрила її, розтерла їй пальці, а потім допомогла надягти рукавички, спершу поплескавши ними одна об одну.

Навколо них нескінченними темними рядами вишикувалися берези та ялини. Де-не-де в місячному світлі мерехтіли звивисті пасма замерзлої води, наче шрами на землі. Годі було збагнути, де саме вони опинилися. Дівчата посунули вперед, ступаючи в канавки, залишені шинами. Не кажучи жодного слова. Не дивлячись одна на одну. Їхні серця були мертві.

Вони просувалися так понад годину, їх підганяв сильний вітер, а нерівна місцевість заважала тримати рівновагу. Леона страждала від болю в губах — краплі крові замерзли, ще більше подразнюючи рани. Коли вони вже були геть виснажені, то нарешті побачили внизу вогні міста, яке обидві ненавиділи понад усе на світі. Їхня в'язниця, страхітливе чудовисько, яке підрізало їм крила.

Біля величної адміністративної будівлі Iron North Company, розташованої на в'їзді до гірничого містечка, сліди шин, за якими вони прямували, змішалися зі слідами інших автомобілів. Чудовиська, які з ними таке зробили, розчинилися у загальній безвісності міста. Завтра, післязавтра, за місяць вони напевно зустрінуть цих тварюк, навіть не здогадуючись про те, що це вони. Як хижак, що чатують на здобич, вони завжди будуть переслідувати їх, хоч би куди дівчата пішли.

Перш ніж вони розійшлися на довгій і безликій, як і всі інші, вулиці Еклїпс, що межувала з резервацією Папакассїк, Мая схопила Леону за руку:

— Ніхто не повинен про це дізнатися, ти мене добре зрозуміла? Якщо мої батьки про це довідаються, мені буде гаплик.

— Якщо ми нічого не розповімо, то так і залишимося заплямованими. Це буде роз'їдати нас, як ракова пухлина. Ці тварюки повинні відповісти за те, що скоїли.

Молода індіанка міцніше обійняла подругу. Погляд її вузьких очей колов, мов вістря стріли.

— І як думаєш, як вони їх знайдуть, га? Сержант Ліотта ненавидить інну, усі його бояться — та він навіть пальцем не поворухне! Ти ж знаєш мого батька, він не стерпить такої ганьби для родини. З нами нічого не сталося, Леоно, зрозуміла? Нічого цього не було. Нехай це залишиться нашою таємницею. Заприсягнися мені, що збережеш її.

Леоні Рок мала нещастя народитися метискою. Наполовину інну, наполовину біла — а радше ні інну, ні біла. Мая була її єдиною подругою. Без неї Норфєрвїль був би холодніший і ворожіший. «Кляті дикунки».

Раптом здійнявся сильний порив вітру, а потім десь під купою залізаччя пролунав ляскіт. За її спиною ніби зашепотів силует якогось дерева. Леоні стало здаватися, що все довкола неї, все це прокляте місто, глумливо насміхається над нею.

— Присягаюся.

1

2016

У більшості справ про серійні вбивства простежувалася певна ниточка. Ланка, яка давала змогу відповісти на головні запитання. Чому вбивця обрав саме цих жертв? Яка деталь у певний момент визначила долю майбутньої жертви? Місце? Погляд? Фотографія в інтернеті? Іноді цю ниточку легко було визначити — наприклад, у 1980-х роках убивця Тьєррі Полен нападавав на літніх жінок у своєму районі і вбивав їх з єдиною метою — пограбувати. В інших випадках вона залишалася невловимою, і злочинця не вдавалося піймати — скажімо, досі невідоме ім'я серійного вбивці, який ховався за псевдонімом Зодіак{4}.

Хоч Тедді Шаффран уже й не працював на кримінальну поліцію, мав би звернутися туди одразу, щойно йому врешті вдалося виявити ту саму ниточку в справі Шалюмо. Негайно повідомити про досі не вивчену зачіпку, яка раптово спала йому на думку. Саме за такі прозріння йому й платили. За те, що він проливав світло на сліпі зони, пропонував напрями розслідування, які ніколи не спали б на думку пересічним детективам. Існувало одне золоте правило: ніяких контактів чи емоційних зв'язків із жертвами. У жодному разі не впускати їх до свого приватного кола. Залишатися холодним і відстороненим, як штучний інтелект.

Цього разу він мало не зрадив свого правила... Від самого початку, коли Тедді взявся за цю справу, проблемою для нього стала Аполліна Мальро, друга з трьох жертв Шалюмо. Дев'ятнадцять років, жителька Во-ан-Велен, передмістя Ліона, така ж вродлива, як і інші, закатована, вбита. Вона була дуже схожа — надзвичайно схожа — на його дружину Елізу. Не ту Елізу, якою вона була перед смертю, а молоду студентку, яку майбутній кримінолог зустрів двадцять років тому під час навчання на факультеті психології. Майже те саме обличчя на фотографіях, які надали йому Аполлініні батьки. Те, як вона підтягувала губи, коли усміхалася... той погляд, що тягнувся до світла...

Убивця спалив геніталії дівчини полум'ям понад півтори тисячі градусів і покинув у лісі за вісімдесят кілометрів від Ліона. Як і у випадку з іншими двома жертвами, перелік катувань, яких вона зазнала, займав у висновку судмедексперта більше трьох сторінок. Коли Тедді вперше отримав його, він нічого не сказав командирі Ланьє, керівникові групи, яка вела розслідування протягом двох з половиною років. Йому був потрібен цей контракт, щоб погасити борги й утримати на плаву свою приватну агенцію. Адже відмовившись від цієї співпраці, він втратив би свого найважливішого клієнта — поліцію. І все ж коли він показав ті фото

Ґаранс Декюппер, своїй партнерці в «Шаффран і Декюппер», вона порадила йому негайно відмовитися від цієї справи. Тепер він розумів, що краще було послухати її і попросити Ланьє залучити іншого експерта.

Невдовзі він почав погано спати. Йому снилися кошмари, і він глушив віскі склянку за склянкою, щоб забути про погані сни. Коли не пив, молоді Аполліна, Клементина і Лея танцювали навколо його ліжка в пекельному танці, голі, з геніталіями чорними, як випалений ліс. Дружина Еліза поверталася відвідати його — з порізаними осколками скла щокима. «Стук-стук, це я. Ти справді вважаєш, що знайшовши вбивцю цих нещасних дівчат, можеш урятувати мене? Ти думаєш, це зніме з тебе відповідальність за те, що сталося зі мною? Ти помиляєшся. Я переслідуватиму тебе аж до пекла», — шепотіла вона йому на вухо.

Незважаючи на все, протягом чотирьох місяців своєї місії, яка розпочалася після третього і на сьогодні останнього вбивства, він провів низку зустрічей, повернувся на ті місця, де знайшли тіла, допитав родичів, сусідів, друзів. Потім склав психологічний профіль злочинця. Він підготував звіт на вісімдесят сім сторінок, який додали до тисяч сторінок уже зібраних матеріалів справи. Психокримінологи, як-от Тедді, не розслідували справ, а лише надавали додаткову інформацію. А поліція вже вирішувала, скористатися нею чи ні. Після завершення роботи вони в кожному разі переходили до наступної справи. Отак просто, кляц! — і рушили далі.

І хоча Тедді припинив систематично пиячити після завершення терміну дії свого контракту, ця справа й далі не давала йому спокою. Навіть працюючи над іншими справами в агенції, де він був зайнятий, зокрема, пошуком зниклих безвісти осіб та випадками крадіжки персональних даних, загадка Шалюмо не відпускала його. Перед очима спливали жахливі образи, ночі були сповнені

кошмарів, а дні він проводив у спробах побороти свою сонливість, перебираючи в пам'яті деталі, які, можливо, залишилися поза його увагою. Індивід, визначений як організований сексуальний маніяк без помітних інтелектуальних вад, діяв самостійно і вбивав молодих жінок віком близько двадцяти років з періодичністю приблизно раз на вісім місяців. Якщо він не зупиниться, — а немає жодних підстав вважати, що це станеться, — то правоохоронці знайдуть четверте тіло вже протягом найближчих тижнів.

Саме цей стан постійної пильності викликав іскру десять днів тому, коли працівник спортивного магазину попросив його номер телефону, щоб зареєструвати картку постійного клієнта — він вирішив спробувати почати бігати, як останній шанс боротьби проти своїх нав'язливих думок. Раптом у його свідомості виринула, на перший погляд, незначна деталь: пара «майже нових» кросівок для бігу тридцять сьомого розміру, виставлених на продаж через обліковий запис Vinted{5} батьків Клементини, останньої жертви. З того моменту доміно почало падати одне за одним. Тедді згадав тенісну ракетку, яку побачив у кутку Аполлініної кімнати. Потім перед очима постала екіпіровка для верхової їзди Леї, яка з дитинства захоплювалася кіньми.

Невидимою ниточкою було не саме заняття спортом, оскільки Клементина, зрештою, так і не почала бігати. Ниточкою могло бути спортивне спорядження. Отже, Тедді мав би зателефонувати командирові Ланьє і викласти йому свою ідею, хай уже й не працював з ним. Але замість цього він спершу зателефонував батькові Клементини, щоб отримати підтвердження: взуття справді належало його дочці. Батько намагався переконати її побігати разом. Вона спробувала один раз, але більше так і не спромоглася знайти в собі мотивацію.

Потім Тедді без дотримання процедури відвідав сім'ї, нібито щоб повідомити новини про хід розслідування. І під час розмови

дїзнався, що у всіх трьох дївчат була картка постійного клієнта спортивного магазину в торговому центрі «Брон» неподалік від аеропорту. Цю інформацію він також залишив при собі, оскільки вона заслуговувала на ретельне вивчення.

А що, як Шалюмо був одним зі співробітників цього магазину? Можливо, касиром. Він вибирав своїх жертв тієї миті, коли вони розраховувалися. Клементина, Аполліна і Лея прийшли в магазин і, не знаючи того, підписали собі вирок, коли показали свої картки постійного клієнта, що дало їхньому нападнику змогу дізнатись адреси.

Психологічний профіль вказував на обсесивного вбивцю, дуже організованого. Місця злочинів були ритуалізовані, тіла жертв викинуті в лісі або гаю, розташованих менш ніж за сто кілометрів від Ліона, а потім частково спалені. Він вибирав жертв, які жили в досить віддалених будинках. Завжди — будинки, де ризик бути поміченим був найменшим. Після викрадення він протягом декількох днів утримував дївчат, імовірно, у себе вдома, мабуть, катував їх. Сліди від мотузок на щиколотках і зап'ястках свідчили про його владний характер. Коли вирішував закінчувати з жертвами, він фізично їх нищив, убивав, що свідчило про надзвичайну фрустрацію і бажання позбутися доказів. Усі три дївчини були зґвалтовані з використанням сторонніх предметів — це могло вказувати на нездатність здійснити статевий акт. У дитинстві він, мабуть, зазнавав знущань з боку однолітків. Його принижували.

Поруч з одним із трупів було виявлено два тоненькі, близько розташовані сліди колїс, найімовірніше, від візка, на якому перевозили важкий пальник та балони з киснем і ацетиленом, судячи з результатів експертизи та характеру опіків. Злочинець — імовірно, у розквіті сил, від двадцяти п'яти до п'ятдесяти років, і мав транспортний засіб, пристосований для перевезення тіл та

важкого громіздкого обладнання. Багажник звичайного автомобіля був би замалий. Тут потрібен фургон або вантажівка.

Перш ніж доповісти про це командирові Ланьє, Тедді хотів переконалися, що інтуїція його не підвела. Кілька днів поспіль він стежив за автостоянкою спортивного магазину, спостерігав, як приїжджають співробітники, і закримітив чотири автомобілі, які підійшли б для таких цілей. Перші два — масивні позашляховики, третій — білий «сітроєн берлінго» з хутряним покривалом на задньому сидінні, четвертий — темно-синій «рено кангу» з фургоном без вікон. Саме цей останній і привернув увагу кримінолога. Фарба на крилах мала незначні подряпини, схожі на ті, що їх могли б залишити гілки на автомобілі, який їхав лісом занадто вузькою дорогою.

В агенції Тедді вдавав, що готується до фінансового аудиту, який на них чекає. Насправді ж, поки його партнерка вважала, що він занурився в бухгалтерські звіти та рахунки, працював над цією справою. Він задіяв своє коло знайомств, не звертаючись до поліції. І завдяки номеру «рено» знайомий з митниці з'ясував ім'я власника: Арно Троньє, двадцять дев'ять років, проживає у Вільмуар'є — передмісті Ліона. Тедді одразу знайшов фотографії цього чоловіка в інтернеті.

У Троньє виявилось непривабливе обличчя, зокрема через глибокі шрами від акне на щоках і підборідді, які він намагався частково приховати за ріденькою борідкою. У чоловіка явно були якісь проблеми з волоссям. Його брови були дивно ріденькі, а лоб видавався великим через передчасне облісіння. Натомість — і це, безсумнівно, було вираженням його розпачу — він гордовито хизувався ідеальним тілом, фотографувався на тренажерах, демонструючи накачані грудні м'язи. На форумі, присвяченому бодібілдингу, заявляв, що тренується шість днів на тиждень з восьмої до десятої години вечора і їсть тільки багаті на протеїн

продукти, яєчний білок і сухофрукти. Суворі, мало не армійська, дисципліна. Усе відповідало психологічному портрету.

Його профілі в соціальних мережах були приватними. Тедді не став ризикувати, надсилаючи запит на додавання в друзі під вигаданим ім'ям. Не можна встановлювати з ним зв'язок, як і допустити, щоб він запідозрив щось. Також не могло бути й мови про те, щоб з'явитися в магазині. Обличчя Тедді важко забути, а підозрюваний, якщо це справді Шалюмо, був надмірно насторожений. Достатньо одного надто пильного погляду, щоб усе зіпсувати.

Кримінолог наближався до завершення свого розслідування, проте йому залишалося перевірити ще одну річ, перш ніж передати справу поліції.

Найнебезпечнішу складову.

Найцікавішу.

...

Далі — у повній книжці «Норфервіль».
nashaknyga.com.ua